ISTEN MEGISMERÉSE

A Belső Fény Közösségének (Inner Light Ministries, ILM) könyve.

írta Jim Gordon

Harmadik fejezet – Ami Isten és ami nem

Ha megkérdezünk embereket „Mester, melyik a nagy Parancsolat a Törvényben?" sokan azt fogják válaszolni "Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, lelkedből, tejes elmédből. Szeresd felebarátodat, mint tennmagadat." Amit itt idéznek, az valójában nem is a nagy Parancsolat, hanem inkább az Újtestamentum Szent Parancsolata.[16] Amikor Jézus ezt mondta, nem mondott semmi újat, csupán a zsidó filozófia két fontos, addigra már elfogadott tanítására utalt.[17] Amit Jézus tanított, az valójában az első Szent Parancsolat letisztázott formája volt, amely megjelent már az Ószövetségben[18] is, „Ne legyen más Istened rajtam kívül!". Misztériumával összhangban Jézus hangsúlyozta a zsidó vallás alapszándékához való visszatérést, az egy Ige, az Isten szolgálatába és annak tiszteletébe való visszatérés, valamint elszakadást a túlzott hagyomány és szertartástisztelettől. De most, több mint háromezer évvel később, amikor a Parancsolat azt mondja, hogy „Ne legyen más Istened rajtam kívül"[19], értjük meg igazán, hogy ki ez az „én" és hogy Ő hogyan különbözik más Istenektől, valamint egyéb természetfeletti erőktől, amelyeket a Biblia és más vallási irományok említenek.

Sok 'Isten' és sok ' hatalom'

A legtöbb ősi vallás több istent tisztelt. A legtöbb bolygót római istenekről neveztek el: Vénuszt a Szerelem Istennőjéről, Marsot a Háború Istenéről, a Neptunuszt a Tenger Istenéről. A hetek napjai közül számosat a skandináv, illetve norvég Istenekről neveztek el; a csütörtököt Thor-ról, a keddet Tyr-ról, a pénteket pedig Freya istennőről nevezték el. A görög Istenek közül említették Athénát a Bölcsesség Istennőjét; Pan-t a mezők és erdők istenét, Dionüzoszt, a bor istenét. Az egyiptomiak részéről Izisz, a termékenység istennője; Hathor a

[16] Máté evangéliuma, 22/36-40ig és Márk evangéliuma 12/28-31-ig
[17] Mózes 5. könyve, 6/5 és Mózes 3. könyve 19/18
[18] Mózes 2. könyve, 20/3
[19] Mózes 2. könyve, 20/4

szerelem és öröm istennője, a valamint Ozirisz az alvilág istene jelent meg gyakran. Szinte minden ősi kultúrának szép számú istenei voltak és az akkori ember, a hatalom forrását ezekben az Istenekben látta. Megfigyelte őket és támaszkodott rájuk, mert úgy érezte, hogy ezen istenek irgalmától függ az élete.

Gyakran, amikor 'más istenekről' beszélünk, azt hisszü, hogy ezt a kifejezést nem kell szó szerint érteni - hogy ez csupán valami félre értelmezett hiedelmekre utal. Például amikor a zsidók az aranytehenet istenné tették, vagy akár csak mi magunk, manapság, amikor a pénzt, a hatalmat, a sikert „istenítjük". De hogyha a Bibliában sátánként említett lényre utalunk például, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy a Biblia szerint volt egy hatalmi forrás, amely nem tartozott Istenhez - annak Tiszta és Direkt megjelenési formájához. És hogy ez az erőforrás képes volt befolyásolni, irányítani, vagy akár létrehozni is, mint egy nem-igazi vagy „alacsonyabb rendű Isten". Sokféle néven említik[20], és ebből kifolyólag talán ő a legismerősebb számunkra, a sátán még sem az egyetlen „alacsonyabb rendű isten" akivel találkozunk a Bibliában. Egyébként több érdekes isten és istennő is van, akiket név szerint említenek[21] itt.

A Bibliában olvashatunk angyalokról is, akiknek az Isten hatalmat adott valamint „bukott angyalokról", akik az ördögöt szolgálták[22]. A Biblia beszámol más természetfeletti 'csodákról'is: mint például, amikor a halott megjelenik az élő számára; boszorkányság gyakorlása; valamint az amikor az apostolok csodákat tesznek[23]. Mindezek azt mutatják, hogy az emberi hatalom felett sokféle magasabb erő létezik, melyek lehet, de lehet, hogy nem az egy Igaz Istentől származnak.

Bármerre járunk, még ma is láthatunk 'csodákat', melyek természetfelettinek tűnnek. Maga az élet is tele van csodával és csodálkozással. Sokat ezek közülük olyannyira magától értetődőnek találunk, hogy észre sem vesszük, vagy akár nem vagyunk eléggé tudatosak ahhoz, hogy észrevegyük, azt, hogy ezek milyen jelentést hordoznak számunkra. Megéri időt szánni arra, hogy megnézzünk néhány példát ezekre az 'erőkre', mivel minél inkább képesek vagyunk megérteni a 'mágia 'és a 'csoda' természetét, annál inkább képesek vagyunk

[20] Lucifer (Jeremiás próféta könyve 14/12); Baalzebub, Ekrón istene (Királyok második könyve 1/2); Belzebub (Máté evangéliuma 10/25, 12/24); A világ fejedelme (János evangéliuma 12/31); Evilág istene (Pál második levele a korintusiakhoz, 4/4); stb.

[21] Baal-beri (A bírák könyve 8/33); Dágó (A Bírák könyve 16/23); Kemós (A Bírák könyve 11/24 valamint A királyok első könyve 11/33); Milkó (Királyok első könyve 11/33); Nyiszrók (A királyok második könyve 19/37); Artenisz (Az apostolok cselekedetei, 19/27)

[22] Máté evangéliuma 25/41, Jelenések könyve 12/7

[23] Máté evangéliuma 27/52-53ig, a jelenések könyve 8/9, Mózes második könyve 7-11-12ig, jelenések könyve 2/43

megérteni Istent. S minél jobban értjük Istent, annál inkább képesek vagyunk önmagunkat is megérteni.

A Természet törvénye

A természet erői nyilvánvaló példák. Ezek közül már sokat tanulmányoztak, mint például az esőt, a villámlást, a nap és holdfogyatkozásokat és a földrengéseket. De volt idő – nem is olyan rég -, amikor az ember úgy tekintett ezekre a jelenségekre, mint 'csodákra', az „istenek" egyfajta kifejeződéseire. Ma már képesek vagyunk arra, hogy felmérjük és kutassuk a természeti világ erőit. Ennek eredményeként, sok olyan dolgok, amiről valaha azt gondoltuk, hogy az istenek cselekedetei, ma már tudjuk, hogy a természet törvényeinek előre látható és univerzális megjelenései. Ezáltal képesek vagyunk harmóniában élni ezekkel a törvényszerűségekkel, s ma már nem hisszük azt, hogy a villámlás a mennyországból lehajított villám, amit Jupiter (a rómaiak viharistene) dobott le ránk, azért mert dühös volt.

A modern orvostudomány bepillantást engedett számunkra az emberi test csodáiba. Mindez hozzájárult ahhoz, hogy jobban megérthessük a betegségeket, és képessé tett bennünket arra, hogy kezünkbe vegyük a saját gyógyulásunkat. És ismét valami, amit valaha varázslatnak, csodáknak, vagy az istenek hóbortjainak tulajdonítottunk. Ezokról ma már tudjuk, hogy leírhatók a tudomány segítségével és hogy az emberi lét fizikai szintjéről szólnak.

Valaha azt gondoltuk, hogy az érzelmi problémák az ördög mesterkedései. Ezeket gyakran úgy is neveztünk, mint „rossz vér", az „ördög szeme", vagy Isten 'csapása' bűneinkért. De most, hogy a pszichológia segítségével betekintést nyerhettünk az érzelmek világába, már nem fogadjuk el ezeket a babonákat igaznak. Ehelyett az érzelmi problémáinkat a stresszre adott válasznak tekintjük – a stressz egy tanult módja (választott módja) annak, hogy az élet adta nyomasztó kihívásokkal hogyan birkózzunk meg.

Bármerre is fordulunk, azt láthatjuk, hogy az ember folyamatosan fejlődik, felfedezi az egyetemes törvényszerűségeket, amelyekről egyszer azt hitte, hogy varázslat, csoda, sors, szerencse vagy véletlen. Onnan, hogy valaha az Isten vagy istenek tetteit úgy tekintettük, mintha valaki a sorsunk felett döntött volna, tovább léptünk annak tudatosítása felé, hogy valójában az, ahogyan ezeket az egyetemes törvényszerűségeket alkalmazzuk, határozza meg, hogy hogyan éljük meg az életet.

Tudomány és Vallás egységben

A múltban hajlamosak voltunk arra, hogy különbséget tegyünk a Tudomány és a Vallás között. Elkülönítettük azt, hogy a hitünket ebbe vagy abba helyezzük-e. Valójában mindkettő ugyanaz. Lassan elkezdtük megérteni, hogy nincsen különbség a kettő között – hogy a tudomány igazságai olyan törvényszerűségek, amelyeken keresztül Isten nyilatkoztatja ki Teremtését. Más szavakkal: az igaz Tudomány és az igaz Vallás egy és ugyanaz. Egyszerűen ugyanazokat a jelenségeket tárják fel, csak más nézőpontból nézve.

Léteznek olyan erők is, amelyeket még csak most kezdtünk el felfedezni – olyanok, amelyeket még nem részei tudományos ismereteinknek. Elkezdtük felismerni a szeretet, az együttérzés és a megbocsátás erőit; az öröm és a nevetés erejét; valamint a ki nem mondott hit erejét. Az üzleti életben rengeteg időt szenteltünk a meggyőzés és a befolyásolás erőinek, a megtervezett cselekedetek erejének, valamint a szilárd elhatározás erejének. Bár még ezeket nem nevezzük „tudománynak", egyre inkább belátjuk azt, hogy a sikeres élet egyre inkább attól függ, hogy hogyan használjuk az egyetemes törvényszerűségeket, amelyek végeredményben az élet törvényei, amelyeket Isten maga állított fel nekünk.

Még mindig vannak olyan erők, amelyekre úgy gondolunk, mint babonára, varázslatra, vagy az ördög művére – vagy hasonlók. Ide olyan dolgokat sorolunk, a melyeket nem értünk. Egyre többször hallhatjuk azt a kifejezést, hogy 'mágikus erő', mint például az érzékek feletti észlelés, a transz állapotában való adás-vétel (chanelling), szellemi gyógyítás, varázslás, Tarot-kártya jóslás, kristálygömb-jóslás, boszorkányság, asztrológia, számmisztika, stb. Ezek és még sok hasonló terület az utóbbi időben egyre ismerőssé váltak számunkra, néhány már a mindennapos szótárunk részévé is lett – sőt, vannak,, olyanok, melyek akár telefonon keresztül is igénybe vehető szolgáltatássá váltak. De hol van Isten mindezekben? Ezek mind csak babonák és bolondságok ennének?

Amint olvassuk az úgynevezett 'mai mágikus művészetek' listáját, néhányak közülük pozitív reakciókat váltanak ki belőlünk, néhányak pedig negatívakat. Lehet, hogy azonnal néhányat közülük istentelennek tartunk, némelyeket pedig elfogadhatónak. De azt is gondolhatjuk, hogy ezek közül mindegyik az ördög tényked ése. Valóságosak vagy nonszensz dolgok ezek? És hogyan – ha egyáltalán lehetséges – kapcsolódnak ahhoz, ami Isten és ahhoz, a mi nem-Isten?

Nincsenek varázslatok; csak a Törvény létezik

Először is fontos megértenünk azt, hogy végső soron nincs se varázslat, se csoda, se véletlen; minden az isteni rend és az egyetemes törvény része. Van egy régi mondás, mi szerint „a csodák nem sértik meg a természet törvényeit, csupán az sérti, amit tudunk a természet törvényeiről". És a természet törvényei, amint azt látni fogjuk, valójában az egy igaz Isten és az Ő Teremtésének a törvényei. Amikor igazán megértjük Istent, az erőt, a varázslatot és a csodákat rá fogunk jönni arra, hogy, amikor olyasmivel találkozunk, ami igazán működik nekünk, akkor utat találtunk Isten megértéséhez. És bármely igaz Erő ösvény lehet ahhoz, hogy együtt teremthessünk Ővele.

Minden erő Istené

Mivel Isten ott tartózkodik mindenkiben és mindenben, az ő ereje mutatkozik meg a teremtés minden szintjén. Az emberek több-kevesebb hatalommal rendelkeznek, az angyalok is rendelkeznek különböző nagyságú hatalommal, a testnélküli lények és a magasabb szintre emelkedett mesterek is más-más erőnagysággal rendelkeznek. Igazából mi mindannyian Istenek vagyunk, és Isten „felséges fiai mindnyájan"[24]. Sokfajta hatalom van és minden hatalom mögött ott állnak más hatalmak de a Forrás minden forrás mögött, mindig ugyanaz - az egy Isten.

Ha közelebbről megnézzük a természetfölötti erők különféle erőforrásait, azt találjuk, hogy számos különböző kategóriába esnek. Vannak olyanok is közöttük, amelyek csupán félreértések. Másokat nevezhetünk „gondolati formáknak", és vannak olyanok, amelyeket alacsonyabb rendű 'isteneknek' nevezhetünk. És mégis, teljesen lényegtelen, hogy mi a kategória, amelybe helyezzük őket; teljesen lényegtelen, hogy léteznek-e egyáltalán ezek a kategóriák, mivel, ami marad az nem más, mint az Egyetlen Isten hatalma.

Az esőt például soha sem tekintettük Istenek ajándékának. Mindig tudtuk, hogy a fizikai törvények és alapelvek kérdése ez. Viszont a fizikai törvényeket és alapelveket befolyásolhatják metafizikai energiák. És ezek a metafizikai energiák - egy nap látni fogjuk, - hogy tudományos és előre látható törvényeket követnek maguk is. Így aztán maguk a fizikai dolgok is csupán reakciók olyan láthatatlan erőkre, mint a gondolat, a hit, az imádság, az elvárás, az érzések és a vizualizáció. Emiatt a folytonos kölcsönhatás miatt, sok olyan erő van, a mely alakítja a mindennapi életünk eseményeit. A korai ember látta ezeket az egymásra

[24] Zsoltárok könyve 82/6

hatással lévő erőket amint megjelentek. És tudta, hogy imádságai, áldozatai, szertartásai eredménnyel jártak. Mivel nem értette pontosan az univerzum természetét, ezért neveket adott a különböző forrásoknak, amelyekről azt képzelte, hogy vezetik és támogatják őt - vagy éppen megbüntetik, vagy figyelmen kívül hagyják. Néhányan ezek közül a nevet kapott erők közül csodával határosak voltak. Így a sok félreértelmezésből vagy csak részben valóságos megértésekből nőtt ki az a számtalan mitológiai történet, amelyek apáról fiúra szálltak évszázadokon keresztül. És mégis, bármiben is helyezzük hitünket, annak valóság tartalma van számunkra – mivel a hitünk egy gondolati forma, amely igaz és erőteljes. Ezekről a dolgokról szó esik a Belső Fény közössége egy másik könyvében a *Lélek, Vezetők és Lények* című könyvben, de most csak feltételezzük azt, hogy ezek az energiák csak azáltal léteznek és maradnak fenn, hogy van valaki, aki hisz bennük. Nincsen független vagy tartós hitelességük, és szertefoszlanak abban a pillanatban, hogy nem hiszünk bennük tovább, vagy amikor nem tápláljuk őket tovább a saját kreatív energiánkkal, amely ezeknek a hiedelmeknek a létfenntartásához szükséges.

Vannak más úgynevezett istenek vagy erők, amelyek valójában nem gondolati formák. A sátán egy jó példája ennek. Ő tényleg létezik, bár nem szükségszerűen alakban vagy azokkal a különböző tulajdonságjegyekkel, amelyekkel mi felruháztuk őt.

Hasonlóképpen vannak olyan erők, amelyek Istent szolgálják, de egy égi birodalomból teszik azt. Isten Tiszta Lénye messze fölötte áll a fizikai, mentális és érzelmi tartományok energiáinak, amelyeket mi, emberek, elsősorban érzékelünk. Így aztán Isten az ő szeretetteljes kedvességéből kifolyólag egy egész hierarchiányi mennyei házigazdával látott el bennünket, akiknek az a szerepe, hogy „lejöjjenek" és magukkal hozzák Isten Sugárzó Fényét egy olyan formátumban, amelyet mi idelent érzékelni és használni tudunk. Vannak például angyalok, akik velünk munkálkodnak, szolgálnak és vezetnek bennünket a fizikai megtapasztalásunkban, azért, hogy az Isteni szellemiségben fejlődhessünk.

Mindezeken túl vannak az úgynevezett földre-tért mesterek, emberi lelki vezetők, többféle szent, tanár, és olyanok, akik magasabb szinteken dolgoznak és ők mindannyian bennünket segítenek abban, hogy fejlődhessünk. Legtöbbjük meghatározott feladatokkal rendelkezik. Néhányan közülük személy-szerint velünk, mint individuumokkal foglalkoznak, míg sokan mások főleg a magasabb szinteken munkálkodók kollektíven dolgoznak velünk – mint emberiséggel, mint a Földdel, vagy mint égitesttel egészében. Ezekről a magasabb szintekről érkezett megvilágosult lények általában Isten Tiszta Fényének egy meghatározott tulajdonságára fókuszálnak. Bár a legtöbben közülük valóságos és erőteljes hatalommal

rendelkeznek, ők mégis mindig csak közvetítő szerepet játszanak, akik magasabb szintű fényenergiákkal működnek, amely maga Isten.

Erre példák azok a híres mesterek, akik például Isten Szeretet-tulajdonságát közvetítik (chanelling) oly módon, hogy annak elérését könnyebbé tegyék azok számára, akik keresik azt. Más ilyen fókuszpontok lehetnek a Gyógyulás-, a Bölcsesség-, és Isten Kreatív-energiái. Ha úgy érzed, hogy számodra nehéz elképzelni vagy elfogadni mindezt, akkor csak gondolj azokra a már jól ismert védőszentekre, akiket Isten különböző tulajdonságaival asszociáltak - az isteni szeretettel, az isteni védelemmel, vagy isteni hatalommal felruházott szentek, például Szent Patrik Írország védőszentje; Szent Krisztofer az utazók védőszentje; Szent Nikolas a Karácsony szentje; Szent Lukács a gyógyítás védőszentje és Szent Ferenc az állatok védőszentje. És igen, maga Jézus is, aki azt mondotta magáról[25]: „Amikor felemelitek az ember fiát, akkor tudjátok meg, hogy én vagyok az, és hogy **önmagamtól nem teszek semmit**, hanem ahogyan az Atya tanított engem, úgy mondom ezeket." És[26] „… azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom: az Atya, aki én bennem lakik, énáltalam viszi végbe a cselekedeteit.

Bár a hatalomnak sok különböző forrása lehetséges, bármi is legyen ez a forrás, minden hatalom Istentől származik - lényegében nincsen más hatalom. A történelmen keresztül találkozhatunk az Isteni hatalom különböző forrásaival, s mivel akkor még a megértésünk nagyon limitált volt, ezeknek a forrásoknak neveket adtunk és elkezdtük isteníteni őket. Hűségesen szolgáltuk ezeket. Áldozatokat hoztunk értük. Ragaszkodtunk hozzájuk és még háborúba is mentünk értük. Félelem-teljes tisztelettel voltunk irántuk és féltünk is őket, mert nem tudtuk, hogy kik is ők valójában. Nem értettük még akkor, hogy valójában mindegyikük az EGY-nek a különböző kifejeződései voltak.

Néha még ma is cselekszünk hasonlóképp – különböző hatalomforrásokhoz kötjük magunkat, s megfeledkezünk arról, hogy azok csupán különböző tulajdonságai (aspektusai) a mi Atyánknak, amely az egyetlen igazi Forrás. Ezt tesszük például a hatalommal, pénzzel és személyi kényelemmel. Ezt tesszük a vallási, politikai vezetőkkel, a nemzeti, kulturális és faji érdekekkel. Mindig ezt tesszük, amikor hozzákötjük magunkat valakihez vagy valamihez, ami kevesebb, mint Isten.

De miután nincsen más hatalom, mint Istené, a hatalom, melyet valamikor tisztelettel imádtunk és felnézünk rá - látható és láthatatlan, angyali és emberi, misztikus és valós

[25] János evangéliuma 8/28
[26] János evangéliuma 14/10

forrásokban – valójában nem más, mint Isten hatalma bennük kifejezve. Így aztán mind a zsidó, mind a keresztény vallások mérföldköve a következő volt, amint az az Ószövetségben a „Nagy Parancsolat”[27] alatt található:

„**Haldd meg, Izráel: az ÚR a Mi Istenünk, egyedül Az ÚR. Szeresd azért az URAT, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből! Maradjanak a szívedben azok az Igék, amelyeket ma parancsolok nektek. Ismételgesd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házadban vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz!”**

A szeretet a kulcs

Utalva mind az Ószövetség, mid az Újszövetség könyveire, fontos megjegyezni a következőt: „az új mindig tartalmazza a régit és a régit mindig az új magyarázza el.” Ez azt jelenti, hogy az Újszövetség könyvei segítenek megérteni az Ószövetség könyveinek néha zavaros tanításait, de ugyanakkor az alapüzenetek megtalálhatóak az Ószövetség könyveiben is. Mint azt már említettük, Jézus fő küldetése az volt, hogy Izrael népét hozzásegítse az alapfilozófia egy tisztább megértéséhez. Mindez nagyon-nagyon fontos része annak, hogy megértsük mi az, ami Isten, mivel Jézus amikor, kinyilatkoztatta a törvényeket - mind például azt, hogy szeresd Istent és a szomszédodat, mint önmagadat -, akkor azt is nyilvánvalóvá tette, hogy (idézet a Nagy Parancsolatból) „Ez a két parancsolat tartja az egész Törvényt és a Próféciákat”[28]. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat mint tenmagadat” [29].

Isten különböző megfogalmazásai

Az Ótestamentum könyvei olyan mérhetetlen mennyiségű tanítást tartalmaznak Istenről, hogy nem lehet mást tenni, mint összezavarodni tőlük. Ezek a könyvek egy féltékeny, büntető Istent mutatnak be; egy Istent, akitől félni kell; egy dühös és visszautasító Istent[30]. Más bekezdésekben viszont úgy tűnik, ellent mond önmagának a szöveg, ahol is azt mondja Istenről, hogy „nem gyűlöli Ő az embereket”, „Ő egy irgalmas Isten, aki nem fogja magára hagyni, vagy elpusztítani az embert.”[31]. Nos, akkor mi is az igazság? Lehetséges az, hogy Ő mindez? Lehetséges, hogy a Bibliának bizonyos részei megkérdőjelezhetőek?

[27] Mózes 5. könyve 6/4-tól 7ig
[28] Máté evangéliuma 22/40;
[29] Máté evangéliuma 22/39
[30] Mózes második könyve 20/5, Mózes harmadik könyve 19/14, Példabeszédek könyve 78/59
[31] Jób könyve 36/5, Mózes ötödik könyve 4/31

Hogy értelmet nyerhessenek ezek az egymásnak ellentmondó részek, csupán arra kell emlékeznünk, hogy az Istennek direkt és indirekt módon kifejezett természete is van. Amikor természetét direkt módon fejezi ki, akkor azt leginkább a szeretet jellemzi, melyet Jézus hangsúlyozott meséiben – például azokban a történetekben, amelyeket a szerető Atyáról mesélt, aki ajándékokat visz a gyermekeinek; vagy a jó pásztorról szóló történetek; vagy a kertészről, az igaz borról és az ágakról szóló történetek[32]. Mindezek azt a szerepet töltötték be, hogy bemutassák a szeretetteljesség és atyafiság jellemtulajdonságait, Mindezek megmutatják a valóságos kapcsolatot Isten, mint az Atya vagy a Forrás, valamint az Ő gyermekei és azok kifejeződései között.

Tényleg igaz, hogy sokfajta hatalomforrás van és vannak olyanok, akikre úgy tekintünk, mint Istenre magára. Ők is Isten, de ezek az Ő indirekt kifejeződései. Az Igaz Isten mindenek forrása, és minden „isten" forrása az Isteni Szeretet. Van két idézet, amelyek nagyon jól bemutatják ezt: **„Isten ott áll az isteni közösségben, ítéletet tart az Istenek fölött"**[33] és **„Szeretteim, szeressük egymást; mert a Szeretet Istentől van, és aki szeret, az az Istentől született és ismeri az Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet."**[34]**.**

Tényleg igaz, hogy egyszerű számunkra, hogy képessé váljunk arra, hogy megismerjük, szolgáljuk és kifejezhessük Istent. És mindezért nem kell mást tennünk, mint megismerni, szolgálni és kifejezni az Ő lelkének a Szeretetét. Végeredményben csak egyetlen egy erő működik az Univerzumban. Annak bizonyossága, hogy Isten akadálytalanul jelen van mindig, és ez a jelenlét maga a Szeretet. Csak a Szereteten keresztül vagyunk képesek teljességében kifejezni Isten bennünk élő jelenlétét.

Negyedik fejezet – Isten személyes megismerése

[32] Lukács evangéliuma 11/11-től 13-ig, János evangéliuma 10/11-től 16-ig, János evangéliuma 15/1-től 17-ig
[33] Zsoltárok könyve 82/1
[34] János első levele 4/7-től 8-ig

Mint azt már említettük, nem fogja igazából senki megismerni, illetve megérteni sem Istent, sem a Szent Szellemet azzal, hogy ha könyveket olvas (ez erre a könyvre is vonatkozik) és mégis, bárki, aki meg akarja találni az Ő jelenlétét ezekben, megteheti. Nem nehéz. Isten készen áll mindannyiunk számára. Nem rejtőzik el, nem szab feltételeket, nem bíráskodik és nem követel semmit sem. Egyszerűen csak vár, szeretetteljesen, türelmesen, állandóan, hogy bármely szeretett gyermeke keresse Őt. Amint azt Jézus mondja Máté evangéliumában: „Kérjetek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik nektek."[35], és ez tényleg ennyire egyszerű.

> **„Kérjetek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyittatik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, aki zörget, annak megnyittatik."[36]**

Isten nem állít fel követelményeket. Amikor azt mondjuk, hogy Ő „várakozik", ezt idézőjelbe kell tennünk, mert Ő valójában nem várakozik. Ő csak van. Egyszerűen csak ott van, és szeretetét sugározza folytonosan és feltétel nélkül. Nem szab meg semmit, és nem követel semmit - egyáltalán semmit - még azt sem, hogy keressük Őt, vagy hogy akarjuk Őt, de még azt sem, hogy felismerjük Őt. Megengedi számunkra a teljes szabadságot, hogy azzá legyünk, akikké akarunk lenni. Mindegyikünknek odaadta a létrehozói képességének a lehetőségét, mindegyikünket szeret, mindegyikünknek megbocsát, mindegyikünket elfogad és megért bennünket - attól függetlenül, hogy mit akarunk mindezzel tenni. Az Isteni Teremtés megtervezésének egy nagyon fontos része ez; az, hogy szabadon gyakorolhassuk saját létrehozói képességünket, és magunk jöjjünk rá, fejezzük ki vagy szolgáljuk Őt, amikor elérkezettnek látjuk az időt, hogy a saját utunkat járjuk oly módon, ahogyan szeretnénk.

Nem veszíthetjük el Isten szeretetét. Pál Apostol egy gyönyörű üzenetben ír Isten Szeretetéről és annak lehetetlenségéről, hogy bármikor elválasztódjunk, illetve elveszítsük ezt a szeretetet. A következőképp ír:

> **„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban."[37].**

[35] Máté evangéliuma, 7/7
[36] Máté evangéliuma, 7/8
[37] Pál Levele a rómaiakhoz 8/38-39

Sokan követték el azt a hibát, hogy itt a hangsúlyt Jézusra fektették - nem pedig Isten Szeretetére, amely ott élt Jézusban, és amelyet Ő tökéletesen megtestesített. Ugyan ilyen, Isten Szeretete is; ott található mibennünk is. Állandóan elérhető számunkra, ahogy Pál is mondta. Semmi nem választhat el bennünket ettől a Szeretettől.

Ezt bizonyítanunk kell önmagunk számára. Akarnunk kell, hogy megtaláljuk ezt a Szeretetet; akarnunk kell, hogy megtapasztaljuk ezt a magunk szintjén. Nem nehéz. Mégis sokan közülünk még nem találták meg. Sokan közülünk még mindig elveszettnek, magányosnak és üresnek érzik magukat. Hogyan lehetséges ez, amikor a legigazabb Szeretet ott él bennünk és csak arra vár, hogy megtaláljuk?

Van valaki, aki ismeri Isten Szeretetét?

Ha megkérdezünk 10 embert, kevés fogja közülük felemelni a kezét és azt mondani: „Ó, igen!”. S ha megkérjük őket, hogy beszéljenek egy kicsit bővebben erről, gyakran úgy tűnik, hogy ez az érzés csupán alkalmankénti fordul elő velük. Esetleg akkor történt, amikor igazán a központjukban érzik magukat; nyugalmat éreznek, vagy nagyon boldogtalannak, vagy épp zaklatottak érzik magukat. Vagy akkor érezték Isten Szeretetét, amikor épp egy tó partján álltak, vagy egy bizonyos személlyel voltak együtt. Más szóval, gyakran találunk idő- vagy körülmények-béli korlátokat, amikor Isten Szeretetének megtapasztalását keressük.

Néhányan azt fogják mondani: igen, ismerik Isten Szeretetét, mert hogy olvastak róla, vagy szemináriumokat és előadásokat látogattak és ott hallottak róla. De ezek önmagukban nem jelentenek igazi megtapasztalást, csupán intellektuális megértést, vagy egy mentális koncepciót.

Amikor megkérdezzük azokat, akik nem ismerik Isten Szeretetét, köztük lesz olyan, aki igazán szeretné ismerni, - illetve tudni - aki igazán nyitott arra az útra, hogy megtalálja Istent. De ugyanakkor lesznek olyanok is, akik tele vannak félelmekkel, kétségekkel, vagy más akadályokkal, amelyek megakadályozzák őket abban, hogy meg akarják találni Istent. Lehet, nem érzik magukat elég értékesnek hozzá. Talán attól félnek, hogy ha megengedik Istennek, hogy belépjen az életükbe, akkor fel kell adniuk olyan dolgokat, amik most sokat jelentenek

számukra. Vagy attól félnek, hogy bírálni vagy kontrolálni fogják őket illetve uralkodni fognak rajtuk - és félelmükben úgy döntöttek, hogy nem kérdeznek, nem keresnek, nem kopogtatnak.

A mi képzeletbeli 10 emberünk között többen is ugyanazokkal az akadályokkal birkóznak. Akadályokkal, melyek elválasztanak bennünket Isten jelenlététől és Szeretetétől. Az akadályok nem engedik, hogy megtudjuk ki Isten, és hogy hol van Ő - és ebből következően, hogy megtudjuk, hogy kik vagyunk mi magunk, mint Isten kifejeződései és kiterjesztése.

Limitáló tudatalatti hiedelmek

Mint már korábban említettem, szinte mindegyikünk rendelkezik egy elképzeléssel Istenről. Lehet, hogy szüleinken, kortársainkon vallási vezetőinken keresztül jutottunk hozzá ehhez a felfogáshoz. Mivel a Bibliának rengeteg értelmezése van, az is lehet, hogy egy Istenről alkotott limitáló képpel nőttünk fel. Előfordulhat az is, hogy azt tanultunk, Isten egy keménykezű, büntető, személytelen vagy más egyéb melléknevekkel illetett lény, amelyek egy másmilyen, de nem egy szerető Istent festenek le; nem Isten Szeretetét tanúsítják. Gyakran ezek a szemléletmódok a tudatalattiban helyezkednek el, így nehéz elengedni őket. És ha nem teszünk megakadályozhatnak bennünket abban, hogy elindulhassunk egy teljesebb és egy igazibb Istenkép felé. Ezek ott lapulnak bennünk, mindaddig míg tudatos erőfeszítéseket nem teszünk annak érdekében, hogy felfedjük ezen tudattalan hiedelmek rendszerét, újraértékeljük őket, végül pedig megváltoztassuk azokat.

Fontosak Istennel kapcsolatos hiedelmeink, mert meghatározzák a vele való kapcsolatunk jellegét és az Ő bőséges áldásaival kapcsolatos megtapasztalásainkat. Isteni örökségünk része a hit Teremtő ereje - az, amiben hiszünk lesz az, amit elvárunk majd és amit mi be fogunk vonzani az életünkbe, hogy megtapasztaljuk azt, mint saját élményt. Mindazon által, amit hiszünk Istenről, soha sem változtatja meg annak valóságát, hogy kicsoda Ő valójában, illetve hogy mi kik vagyunk. A hiedelmeink akár tudatosak, akár tudatalattiak, úgy viselkednek, mint a mágnes: bevonzzák, illetve ellökik a vágyott tapasztalatokat tőlünk

De nem minden hiedelmünk származik másoktól. A felnövekedésünk évei során mi magunk is kialakítottunk saját hiedelmeket és véleményeket Istenről. Amikor nem kaptuk meg azt, amit akartunk karácsonyra, amikor bántottak, kihasználtak vagy zaklattak bennünket, amikor a nagymama meghalt – döntéseket hoztunk, véleményeket formáltunk Istenről. Valószínűsíthető, hogy mindez oly régen történt már, hogy nem is emlékszünk ezekre, de ha időt fordítunk arra, hogy visszatekintsünk életünk bizonyos szakaszaira, minden bizonnyal találni fogunk olyan élethelyzeteket, amelyekért Istent tesszük a felelősnek. És ezeket, mint bizonyítékokat halmoztuk fel arra, hogy bizonyítsa számunkra azt, milyen szerintünk Isten. Az is lehet, hogy úgy döntöttünk: Isten nem is létezik - mivel ha ezt vagy azt megtette volna, ez vagy az soha nem történt volna meg. Bármi is legyen az ok, ítéleteket hoztunk, és ezekkel az ítéletekkel, a Teremtő képességünket felhasználva, falakat állítottunk fel Isten és önmagunk közénk. De tudatában vagyunk vajon ezeknek a falaknak? És fenn akarjuk még most is tartani őket? Vagy készen állunk most már arra, hogy elkezdjük lebontani őket?

Előző életek

Vannak olyan falak is, amelyeket még azelőtt építettünk, hogy megszülettünk volna. Mindannyian úgy születünk ebbe a világba, ebbe a megtestesülésbe, hogy magunkkal hozunk az előző életeinkből származó tapasztalatokat, amelyekre csak ritkán emlékszünk tudatos szinten. Sok ember fél attól, hogy felfedezze Istent, fél spirituális életet élni, fél a Szeretettől, vagy fél szeretetteljesnek lenni – mert ez a múltjának egy része. Személyes történetünk tele van üldöztetéssel, száműzetéssel, de szólhat kínzásról vagy akár halálról is. Amikor az ember megpróbálta kontrollálni a hiedelmeit rituálékat teremtett, amelyek Istenhez kapcsolták őt. Sokunkban tudatalatti félelem él amiatt, amelyet bár Istennek tulajdonítunk más emberek tettek velünk, amikor mi nyitott szívvel kerestük Istent.. Ezek a félelmek lehet, hogy olyan akadályok, amelyekkel meg kell birkóznunk ahhoz, hogy megismerjük Istent - ha igazán vágyunk erre. Bármi is legyen az ok, ami miatt elhagytuk Istent - mert Ő valójában soha nem hagyott el bennünket, soha nem hagyott magunkra - az út haza mindig ugyanaz, mindig ugyanabba az egyszerű tanításba tér vissza:

„Kérj és megadatik, keress és megtalálod!”.